

Sygn. akt X Ga 308/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1. Przewodniczący Sędzia SO Iwona Wańczura (spr.)

o.o.2. Sędzia SO Małgorzata Korfanty

Sędzia SO Barbara Przybyła

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1) i M. B.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 stycznia 2015r.

sygn. akt VII GC 472/14

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Iwona Wańczura SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 308/15

UZASADNIENIE

Powodowie M. K. (1) i M. B. wnieśli

o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 12.520 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem zapłaty ceny za sprzedany i wydany pozwanemu towar w postaci materiałów budowlanych.

W nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gliwicach uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, podnosząc brak podstaw do zasądzenia dochodzonej przez powodów kwoty.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował, by łączyły go z powodami jakiegokolwiek stosunki gospodarcze. Nie zamawiał towaru objętego fakturami VAT, a towar ten nie został mu również wydany. Pozwany wskazał, że w 2011 roku prowadził prace remontowe domu weselnego na rzecz ojca powodów – H. B.. Miał świadomość, że powodowie prowadzą skład budowlany i możliwe było, że część z wykorzystywanych przez pozwanego materiałów została zamówiona przez H. B. u powodów. Pozwany zakończył inwestycję z końcem 2011 roku i otrzymał należne wynagrodzenie. Z końcem 2013 roku pozwany otrzymał od H. B. wezwanie do zapłaty z tytułu nadpłaty za wystawione przez niego faktury VAT w kwocie 12 000 zł oraz zapłaty za faktury VAT objęte żądaniem pozwu. Pozwany podkreślił, że samo wystawienie dokumentu faktury VAT nie może dowodzić faktu realizacji umowy.

Ustosunkowując się do twierdzeń pozwanego powodowie przyznali, że pozwany remontował budynek należący do H. B.. Wskazali jednak, że pozwany zaopatrywał się w materiały w składzie budowlanym należącym do powodów. Inwestor nie zapewniał materiałów, które w całości były dostarczane przez pozwanego. Inwestor, oprócz wynagrodzenia, zapłacił pozwanemu za dostarczony materiał. Pozwany nie rozliczył się z powodami. Jak wynika z kosztorysu z dnia 4 grudnia 2012 roku większość materiałów zakupionych przez pozwanego, a objętych fakturą VAT nr (...) została przez niego zużyta podczas remontu.

Na rozprawie z dnia 16 stycznia 2015 roku powodowie podtrzymali w całości swoje stanowisko. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnych kwotę 1.961,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1.558,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w 2011 r. pozwany realizował na rzecz H. B. prace budowlane, polegające na remoncie domu weselnego w R.. Powodowie prowadzą skład budowlany w R.. Powodowie wystawili pozwanemu cztery faktury VAT na kwoty 4.581 zł, 1.221,84 zł, 593,06 zł, 6 123,57 zł. Strony nie poczyniły uzgodnień co do pobieranych materiałów budowlanych. Pozwany pobierał towary od powodów. Ilość materiałów objętych fakturami nie odpowiadała zakresowi prac, które wykonał pozwany. Równoległe z pozwanym prace na terenie budowy prowadziły inne firmy, które pobierały materiały ze składu budowlanego prowadzonego przez powodów. Sprzedawca powodów M. K. (2) nie znał imion i nazwisk pracowników, którzy pobierali towar. Powodowie nie dysponowali wykazem pracowników pozwanego, którzy byli uprawnieni do pobierania towarów. Pracownicy pozwanego pobrali materiały budowlane o wartości łącznie 1.961,44 zł.

Sąd Rejonowy uznał, iż brak dostatecznych podstaw do przyjęcia, że pozwany pobrał towar w ilości wskazanej na fakturach VAT. Jednocześnie Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany pobrał od powodów materiały o wartości 1 961,44 zł i w tym zakresie był zobowiązany do uiszczenia ceny.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c.

Sąd Rejonowy rozdzielił stosunkowo koszty postępowania na mocy art. 100 k.p.c., uznając, że powodowie utrzymali się w swoim żądaniu w 15,67%.

W apelacji pozwany zaskarżył wyrok w części zasądzającej należność, zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że strony zawarły umowę sprzedaży.

Wobec powyższego pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, i zasądzenie solidarnie od powodów kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że doszło do zawarcia umowy sprzedaży, przeniesienia własności rzeczy na kupującego i wydania ich pracownikom pozwanego, za których odpowiadał.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wyrok Sądu I instancji okazał się słuszny i odpowiadał prawu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za trafne, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Sąd

I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił fakty nie przekraczając granic swobodnej oceny.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy wskazanej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sądowi I instancji nie można również zarzucić nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych takich, które skutkowałyby nieprawidłową oceną stanu faktycznego, co ostatecznie mogłoby się przełożyć na wydanie wadliwego orzeczenia.

W rozpoznawanej sprawie pozwany oparł apelację jedynie na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy po zapoznaniu się i ponownej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie doszedł do wniosku, że prezentowana przez apelującego wersja wydarzeń, faktów jest tą, której on życzyłby sobie, która jest dla niego korzystna.

Natomiast stan faktyczny, jaki ustalił Sąd Rejonowy zgodny jest ze zgromadzonymi w sprawie dowodami. W ustaleniach Sądu I instancji przytoczonych w uzasadnieniu wyroku nie sposób dopatrzeć się błędów logicznych czy też sprzeczności lub niespójności.

Sąd I instancji był uprawniony ustalić na podstawie zeznań świadków, w szczególności nawet świadka pozwanego, jego pracownika – R. Ł., że istotnie ze sklepu powodów materiał był pobierany, jak twierdził świadek, co drugi dzień, nie w dużych ilościach, lecz chodziło o drobne rzeczy po jednej lub kilka sztuk. Świadek ten zeznał, że pozwany kupował towar – materiał wykończeniowy, po czym się z tego wycofał, nazywając te wydarzenia tylko pobieraniem towaru.

Jednakże uznał Sąd Okręgowy za Sądem I instancji, że skoro pozwany pobierał towar, a nie wykazał, aby z powodami, jako właścicielami tego towaru uzgodnił, że bierze go, a nie kupuje, to przyjąć należy, że doszło do umowy sprzedaży.

Ustalenia pozwanego z ojcem powodów – H. B., co do możliwości korzystania z materiałów znajdujących się w hurtowni prowadzonej przez powodów, jeżeli kiedykolwiek miały miejsce, nie mogą być miarodajne dla oceny stosunku prawnego łączącego strony postępowania. Okoliczności rozliczeń między H. B. a pozwanym były znane Sądowi I instancji i nie umknęły jego uwagi, natomiast nie mają znaczenia dla faktów i czynności, jakie zaistniały bezpośrednio między stronami.

Zgodnie z przepisem art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że sprzedający powodowie przenieśli na kupującego pozwanego rzeczy wcześniej będące ich własnością w postaci materiałów budowlanych, które odbierali pracownicy pozwanego, a więc zostały one wydane. Jednakże kupujący pozwany, mimo odbioru rzeczy od powodów, nie zapłacił sprzedawcom ceny za zakupiony towar.

Materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że pozwany wiedział, iż odbierany towar był własnością powodów i że jest odbierany ze sklepu powodów przez jego pracowników. Mimo powyższej wiedzy pozwany akceptował ten stan.

Sąd I instancji dokonał bardzo szczegółowych czynności wyliczenia należności, ustalając, jaki materiał pozwany pobrał w sklepie powodów. Ustalając ceny sprzedaży Sąd I instancji oparł się na fakturach powodów, z których wynikały ceny. Pozwany nie wykazał, by były to ceny, które nie obowiązują w sklepie powodów. Sąd I instancji, biorąc pod uwagę zeznania świadków i pozwanego, dokonał analizy pozycji z faktur i wyboru materiałów i ich ilości, pobranych przez pozwanego i na tej podstawie był władny ustalić, jakie jest zadłużenie pozwanego wobec powodów.

Z tych względów, oceniając orzeczenie Sądu I instancji jako trafne, Sąd odwoławczy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisu art. 98 k.p.c.

Pozwany, który przegrał sprawę w instancji odwoławczej zobowiązany jest do zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez powodów w postępowaniu odwoławczym.

Na koszty poniesione przez powodów w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powodów – radcy prawnego w kwocie 300 zł, które ustalono na podstawie przepisów § 2 ust. 1, § 6 ust. 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Iwona Wańczura SSO Barbara Przybyła